

Harrie

Harrie meldt zich bij het Centraal Coördinatie Punt met hevige kiespijn: *'ik hou het niet meer, het is alsof iemand een spijker in mijn kaak aan het rammen is'* vertelt hij kreunend. Nadat hij een aantal pijnstillers heeft gekregen wil Harrie wel even praten. Harrie is een 55 jaar oude man, geboren en getogen in Amsterdam. Hij ziet er onverzorgd uit; lang, plakkerig haar, een al even vieze baard, zwarte nagels. *'Ik douche normaalgesproken 1 keer per week bij een vriend, maar zijn douche is al een paar weken stuk. Zolang ik geen beestjes heb zit ik er niet zo mee, als dit gedoe met m'n kies achter de rug is ga ik wel even naar het badhuis'* vertelt hij.

Om de duim van zijn linker hand zit een rafelig verband dat duidelijk ververst moet worden (*'mijn duim opengehaald toen ik een paar weken geleden over een hekje in het park klom, groeit wel weer dicht'* zegt Harrie hierover), de duim ziet er echter rood en ernstig ontstoken uit (voor zover zichtbaar). Harrie ruikt sterk naar alcohol en zweet, het is duidelijk dat hij al (het is 11.30 uur) flink wat heeft gedronken. *'Maar vier biertjes, om de pijn te verzachten'* zegt Harrie.

Harrie is nu ongeveer 15 jaar dakloos, of 'vrij' zoals hij het zelf noemt. Hij woont in een hut in het park die hij zelf heeft gebouwd met o.a. pallets en houtplaten die hij van een bouwplaats heeft meegenomen. *'Staat als een huis... weet je nog die storm laatst... ik zat heerlijk droog'*

en uit de wind, ideaal vertelt Harrie. Alleen in de winter, als het echt koud is gaat hij naar een opvanghuis, maar dat doet hij niet graag. *'Dan zit je tussen al die junkies en mafkezen... ik voel me daar niet op mijn gemak. Bovendien moet je de hele tijd doen wat ze zeggen, ik doe liever mijn eigen ding'*.

Harrie heeft een fictief adres bij de sociale dienst en ontvangt wekelijks een uitkering die hij voornamelijk besteedt aan drank. Ook leent hij regelmatig geld aan zijn 'maten' en laat hij zich vervolgens in natura (bier) terug betalen. Zelf heeft hij schulden bij het justitieel incassobureau en zijn broer, in totaal ongeveer 5.000,- euro. Harrie neemt zich bijna iedere week voor een deel van zijn uitkering te gebruiken om zijn schuld terug te betalen maar tot op heden is dat er niet van gekomen. Vooral de schuld bij zijn broer zit hem dwars, hoewel hij zijn broer slechts af en toe ziet (die woont sinds enige tijd in België) en deze nooit vraagt het geld terug te betalen. De schuld bij het justitieel incasso bureau loopt langzaam op door nieuwe boetes en berekende rente.

Ongeveer eens in de twee maanden krijgt Harrie een boete voor openbare dronkenschap, landloperij (slapen in het openbaar), of een andere boete in het kader van de APV. Dat kan Harrie echter niet schelen: *'Ze doen hun best maar, ik betaal toch niet, dan ga ik wel weer een tijdje zitten.'* De laatste keer dat Harrie vast zat in verband met onbetaalde boetes was ongeveer drie maanden geleden, op dit moment zijn de boetes nog niet zo hoog opgelopen dat Harrie kan worden aangehouden.

Het grootste deel van de dag brengt Harrie door in het park. Daar ontmoet hij zijn maten. Een groep van ongeveer vijf mannen met wie hij drinkt. Volgens Harrie zijn ze niemand tot last, af en toe is er wel eens onenigheid en wordt er wat geschreeuwd, maar in het algemeen zitten ze rustig te drinken op hun 'plekkie'. Als het regent gaan ze naar het huis van één van die vrienden, soms gaan ze naar zijn caravan maar dat heeft Harrie liever niet *'Ze maken er altijd zo'n puinhoop van, en ik ben al geen held in het huishouden, ik heb een bloedhekel aan schoonmaken'*.

Harrie is soms heel somber, dan heeft hij geen zin om zijn maten te zien en blijft hij het liefst de hele dag in zijn caravan liggen. Toen hij in de gevangenis zat voelde hij zich ook zo, toen heeft een psychiater hem antidepressiva gegeven. *'Nooit meer, ik voel me liever een paar weken vervelend dan die troep te slikken.'* vertelt Harrie.

Behalve zijn broer heeft Harrie geen familie. Zijn vriendenkring bestaat uit de personen die hij ontmoet in het park (zijn 'drinkmaten'). Dit vindt Harrie prima, hij heeft geen behoefte aan meer (steunende/ intieme) relaties: *'Dat maakt het leven alleen maar ingewikkeld, laat mij me gang maar gaan, dan komt alles goed'*.

Ongeveer 30 minuten in het gesprek wordt de kiespijn heviger, Harrie wil niet verder praten. De hulpverlener verwijst hem naar een tandarts. Bij nabellen aan het eind van de dag blijkt Harrie daar nooit aangekomen te zijn.